

Alkoholkommission, og denne har afgivet en Betænkning, der er tilstillet vistnok alle Medlemmer af dette Ting. Det er muligt, at ærede Medlemmer vilde synes, at de ikke havde nogen særlig Pligt til at gøre sig bekendt med denne Kommissionsbetænkning, idet man jo kunde spørge om, hvorvidt denne Kommission overhovedet havde noget Mandat til at tale overfor den lovgivende Forsamling, eller paa hvis Vegne den overhovedet talte. Det har vistnok ikke været nogen saglig eller faglig Kommission; dens Medlemmer har, saa vidt jeg kan skønne, alle paa Forhaand været erklærede Modstandere af en stærk Lovgivning paa dette Omraade. De har sikkert haft et forud indtaget Standpunkt overfor den Sag, de skulde overveje og gøre Indstilling om. I den tidligere Ædruelighedskommission, ligesom i den sidste, har Forholdet været det; som alle vil vide, at alle Anskuelser var repræsenterede. Ved at læse denne private Kommissions Betænkning bliver man, som sagt, klar over, at § 21 i det foreliggende Lovforslag er det svage Punkt. Det hedder herom i denne Kommissionsbetænkning, hvad jeg maaske med Forbundens Tilsladelse maa citere: „Denne Paragrafs“ — altsaa § 21 — „Bibeholdelse i sin nuværende Form tillægger Kommissionen overordentlig Vægt, fordi den er Midlet til at raade Bod paa de Urimeligheder og Inkonsekvenser i Uddelingen af Bevillinger Landet over, som kan fremkomme ved de kommunale Raads forskellige og skiftende Standpunkter til indkomne Ansøgninger om Bevillinger til Udskænkning af stærke Drikke“. Naar jeg ser denne Karakteristik af § 21 fremsat af „Den personlige Friheds Værn“s Alkohol-Kommission, er jeg ikke i Tvivl om, at det gælder for ædruelighedsinteresserede Mennesker at være paa Vagt netop overfor denne Paragraf og se at komme til en saadan Affattelse af den, at den virkelig kan tjene den Hensigt, som bl. a. maa være Beværterlovsforlaget, nemlig at fremme Ædrueligheden.

I Tilknytning hertil kunde jeg nævne en anden Udtalelse i denne Kommissions Betænkning. I denne Udtalelse, som refererer sig til § 15, beklager man, at der ikke udstedes Bekendtgørelse om ledige Bevillinger oftere end to Gange i Aarets Løb. Man ønsker altsaa, at der langt tiere skulde fremkomme Bekendtgørelser om ledige Bevillinger, for at der altid kunde være det højest mulige Antal Udskænkingssteder.

Efter min Opfattelse bør altsaa § 21 have en anden Affattelse, og man bør ogsaa overfor Bevillinger af denne Art kunne kræve Kommuneafstemning. For øvrigt er jeg enig med Venstres Ordfører (Kvist) i, at Litra d. og f. i § 21, hvor der er Tale om Bevillinger til Restauranter paa Jernbanestationer og i Skibe, bør udgaa. Der er her navnlig to Synspunkter, som kan gøres gældende. Det ene er dette, at rejsende bør have Adgang til at nyde ogsaa stærke Drikke, naar de er paa Rejse eller opholder sig i Statsbanernes Jernbanerestauranter, og at man ikke fra Statens Side bør blande sig i dette Forhold, men at der bør være Udskænkning af de Drikke, som rejsende kunde ønske at nyde. Det andet Synspunkt, som med Rette kan gøres gældende heroverfor, er, at der bør vises Hensyn til de mange, der ikke alene ikke ønsker at nyde berusende Drikke, men som tillige ønsker at opholde sig i Omgivelser, hvor der altid hersker den strengeste Ædruelighed; de er nu tvungne til, naar de er paa Rejse eller maa vente paa Togets Afgang, at opholde sig paa Steder, hvor der er Adgang til Nydelse af stærke Drikke, og hvor der ikke altid hersker den strengeste Ædruelighed. Spørgsmaallet er da, hvilket Synspunkt der bør være det afgørende. Det ene Synspunkt gøres gældende af nogle, det andet af andre. Men det forekommer mig noget mærkeligt, at samtidig med, at der de paagældende Steder er Opslag om, at det er forbudt at spytte paa Gulvet, og at Tobaksrygning er forbudt f. Eks. i Ventesale eller i Skibenes Kahytter, er det tilladt ikke alene at nyde berusende Drikke, men at opholde sig der i beruset Tilstand. Det er nemlig en Kendsgerning, at man kan det, jeg vil ikke paastaa, at det ofte forefalder, men man kan i hvert Fald endnu i vore Dage opleve det paa visse Steder. Det er ikke mange Dage siden, jeg paa Færgen over Store Bælt paa 2den Klasse var Vidne til, at et beruset Menneske var til Stede og vakte Opsigt. Der er dels under Forhandlingerne her, dels i Pressen nævnt en Jernbanerestaurant som Fredericias, og jeg har fra anden Side hørt om Jernbanerestauranten paa Langaa Station. Om den sidstnævnte skal jeg ikke udtale mig, fordi jeg ikke har nærmere Kendskab til den. Men med Hensyn til Fredericia Jernbanerestaurant kan jeg sige, at paa 2den Klasse nydes der, saa vidt mig bekendt, kun i meget ringe Grad spirituøse Drikke. Bortset fra Øl tror jeg,